

C/2024/1580

5.3.2024

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego „Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie szybszego i bezpieczniejszego mechanizmu ulg w nadmiernym podatku u źródła”

[COM(2023) 324 final – 2023/0187 (CNS)]

(C/2024/1580)

Sprawozdawca: **Benjamin RIZZO**

Wniosek o konsultację	Rada Unii Europejskiej, 28.7.2023
Podstawa prawna	Art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
Sekcja odpowiedzialna	Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej
Data przyjęcia przez sekcję	15.11.2023
Data przyjęcia na sesji plenarnej	13.12.2023
Sesja plenarna nr	583
Wynik głosowania	
(za/przeciw/wstrzymało się)	198/0/2

1. Wnioski i zalecenia

1.1. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) popiera cel Komisji, którym jest unikanie podwójnego opodatkowania i skomplikowanych procedur stosowania obniżonych stawek. Te elementy szkodzą inwestorom posiadającym papiery wartościowe w kontekście transgranicznym. Szybsze i skuteczniejsze procedury będą wspierać inwestycje transgraniczne w interesie rynku wewnętrznego.

1.2. Komitet docenia wartość dodaną, jaką wniosek Komisji może wnieść we wspieranie inwestycji transgranicznych w całej UE dzięki znacznemu uproszczeniu procedur, zwłaszcza w przypadku inwestorów detalicznych. Wniosek jest zatem zgodny z dążeniem do ustanowienia unii rynków kapitałowych oraz do zwiększenia ogólnej konkurencyjności rynku wewnętrznego.

1.3. EKES docenia wysiłki Komisji na rzecz zwalczania oszustw i nadużyć podatkowych związanych z systemami zwrotu podatku u źródła (oszustwa cum-ex i cum-cum). Te starania mają doprowadzić do powstania sprawiedliwszego systemu podatkowego we wszystkich państwach członkowskich i do lepszego poboru dochodów podatkowych, a także zachęcić do lepszej współpracy między organami podatkowymi.

1.4. Komitet zauważa, że wniosek Komisji jest zgodny z zaleceniami sformułowanymi przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) w sprawozdaniu pt. „Final report on Cum/Ex, Cum/Cum and withholding tax reclaim schemes” [Sprawozdanie końcowe w sprawie cum-ex, cum-cum oraz systemów zwrotu podatku u źródła], w którym zaapelowano o podjęcie na poziomie UE konkretnych działań na rzecz zwalczania oszustw i nadużyć.

1.5. EKES z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej – jednolitego, ogólnounijnego dokumentu, który poprawi szybkość zwrotów, a tym samym przyniesie korzyści inwestorom transgranicznym. Proponuje, by wykorzystać cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej do uproszczenia dalszych elementów poza tymi, które zostały już uwzględnione we wniosku.

1.6. EKES podkreśla, że Komisja oczekuje, iż wniosek przyniesie znaczne oszczędności kosztów w porównaniu ze status quo. Zachęca Komisję do okresowego sprawdzania, czy takie oszczędności faktycznie osiągnięto.

1.7. Instytucje finansowe muszą zarejestrować się w każdym państwie członkowskim, w związku z czym Komisja oczekuje wzrostu kosztów przestrzegania przepisów w perspektywie krótkoterminowej. Te koszty powinny z czasem maleć, a w perspektywie długoterminowej mają pojawić się znaczne korzyści. W związku z tym EKES zaleca podjęcie ukierunkowanych wysiłków, by w początkowej fazie wdrażania nowych przepisów utrzymać koszty przestrzegania przepisów na jak najniższym poziomie.

1.8. EKES zgadza się z decyzją Komisji dotyczącą ustanowienia progu de minimis, zgodnie z którym inwestorzy, którzy wypłacają dywidendy poniżej progu wynoszącego 1 000 EUR, nie muszą dostarczać informacji na temat porozumień finansowych lub minimalnego okresu utrzymywania. Wydaje się, że ten wybór zapewnia równowagę między skutecznością nowych przepisów z korzyścią dla rynku wewnętrznego i inwestorów a potrzebą uproszczenia, a to dzięki temu, że unika się nadmiernie uciążliwych obowiązków w przypadku niewielkich ilości posiadanych papierów wartościowych.

1.9. Komitet zachęca państwa członkowskie, by w okresie wdrażania szybko przekazywały Komisji roczne sprawozdania zawierające dane statystyczne na temat tego, ile wniosków o zwrot nadmiernego podatku u źródła/ulgę w podatku u źródła zostało rozpatrzonych w wyznaczonym terminie, a ile poza wyznaczonym terminem. Celem jest dopilnowanie, by wnioski o zwrot podatku u źródła/ulgę w podatku u źródła były stopniowo rozpatrywane w terminie nie dłuższym niż 25 dni, który został ambitnie wyznaczony we wniosku Komisji.

1.10. Komitet odnotowuje, że określenie ewentualnych sankcji wobec pośredników finansowych (art. 17 wniosku) pozostawiono państwu członkowskiemu. Te kary powinny być skuteczne i odstraszające, proporcjonalne i rozsądne. Pozwoli to połączyć szybkie wdrożenie nowych przepisów z koniecznością dostosowania się pośredników finansowych do nowego podejścia regulacyjnego przyjętego przez Komisję.

2. Wniosek Komisji

2.1. Posiadanie papierów wartościowych w kontekście transgranicznym prowadzi obecnie do podwójnego opodatkowania inwestorów w odniesieniu do dywidend od posiadanych akcji i odsetek od posiadanych obligacji. Podatki mogą być pobierane po pierwsze w państwie emitenta papierów wartościowych (państwo źródła) w formie podatku potrącanego z przychodu brutto z papierów wartościowych (podatek u źródła), a po drugie w państwie rezydencji podatkowej inwestora (państwo rezydencji podatkowej) w formie podatku dochodowego.

2.2. Aby uniknąć tego rodzaju podwójnego opodatkowania i umożliwić podział praw do opodatkowania między państwami źródła i państwami rezydencji podatkowej, wdrożono umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Inwestorzy niebędący rezydentami mogą być zatem uprawnieni do niższej stawki podatku u źródła lub do zwolnienia z podatku w państwie źródła. Ponadto przepisy krajowe w niektórych państwach źródła mogą przewidywać niższe stawki podatkowe lub zwolnienia z podatku. Obniżona stawka lub zwolnienie mogą zostać zastosowane bezpośrednio w chwili wypłaty dywidendy/odsetek (ulga u źródła) albo zwraca się nadwyżkę potrąconego podatku na podstawie wniosku inwestora (procedura zwrotu podatku).

2.3. Procedury dotyczące podatku u źródła, oparte na umowach podatkowych lub ulgach krajowych i mające zastosowanie do inwestorów niebędących rezydentami są jednak często uciążliwe i długotrwałe, ponieważ różnią się znacznie między państwami członkowskimi. Państwa mają zróżnicowany poziom cyfryzacji procedur i wymagają różnych dokumentów w każdej jurysdykcji. Ponadto procedury dotyczące podatku u źródła są również nadal podatne na ryzyko oszustw podatkowych i nadużyć, co prowadzi do uszczuplenia dochodów podatkowych państw członkowskich, o czym świadczy szereg niedawnych skandali podatkowych (tzw. sprawy cum-cum i cum-ex). Te przypadki dotyczyły nadmiernych zwrotów podatku uzyskanych przez podmioty, które nie miały do nich prawa.

2.4. Opisana sytuacja w rzeczywistości zniechęca do inwestycji transgranicznych w UE, zwłaszcza w przypadku inwestorów detalicznych, ze względu na długie i kosztowne procedury, które są sprzeczne z celami dotyczącymi ustanowienia unii rynków kapitałowych oraz ogólnej konkurencyjności rynku wewnętrznego. Do tych wad dochodzi wspomniane ryzyko oszustw i nadużyć, które negatywnie wpływa na dochody podatkowe państw członkowskich.

2.5. Komisja przeprowadziła ocenę skutków, aby ocenić możliwe rozwiązania legislacyjne w ramach trzech wykonalnych wariantów strategicznych: (i) ustanowienie wspólnego cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej i wspólna sprawozdawczość; (ii) wdrożenie systemu ulg u źródła; (iii) wprowadzenie systemu szybkiego zwrotu w określonych ramach czasowych lub ulg u źródła. Wariant trzeci uznano za najefektywniejszy pod względem skuteczności (szybkość, prostota i cyfryzacja procedur) i wykonalności politycznej.

2.6. Wniosek ustawodawczy Komisji ma na celu poprawę kontekstu proceduralnego. Dąży się w nim do osiągnięcia podwójnego celu, którym jest wspieranie dobrego funkcjonowania unii rynków kapitałowych poprzez – z jednej strony – ułatwianie inwestycji transgranicznych, a z drugiej strony – zapewnienie sprawiedliwego opodatkowania dzięki ograniczeniu oszustw podatkowych i nadużyć podatkowych. Według szacunków Komisji oszczędności dla inwestorów wynikające z wdrożenia nowego wniosku wyniosą około 5,17 mld EUR rocznie.

2.7. Wniosek składa się z dwóch głównych części (rozdziały 2 i 3). W rozdziale 2 przewidziano utworzenie ogólnounijnego cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej, natomiast rozdział 3 dotyczy procedur w zakresie ulg w podatku u źródła. Obejmuje on również procedurę ustanowienia rejestrów krajowych dla określonych pośredników finansowych (certyfikowany pośrednik finansowy – CFI), ustandaryzowany obowiązek sprawozdawczy w odniesieniu do takich CFI oraz obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie systemu ulg u źródła, systemu szybkiego zwrotu lub kombinacji tych systemów.

2.8. Wszystkie państwa członkowskie mają wprowadzić wspólny cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej, który zapewni szybką i bezpieczną procedurę administracyjną w celu potwierdzenia rezydencji podatkowej podatników UE. Jak określono w art. 4, cyfrowe certyfikaty rezydencji podatkowej będą zawierały wspólną treść, niezależnie od wydającego państwa członkowskiego, tj. państwa członkowskiego rezydencji podatkowej. Ponadto w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych proponuje się wydawanie cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej obejmującego co najmniej cały rok kalendarzowy, w przypadku gdy wniosek zostanie złożony w danym roku w odniesieniu do tego roku podatkowego.

2.9. Państwa członkowskie będą zobowiązane do wydania cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej w ciągu jednego dnia, o ile otrzymają określony zestaw informacji i pod warunkiem że nie wystąpią żadne wyjątkowe okoliczności powodujące opóźnienie. W przypadkach, w których wymóg jednodniowego wydania nie zostanie spełniony, dane państwo członkowskie powinno powiadomić o tym stronę, której dotyczy odnośny wniosek. Aby spełnić wymóg jednodniowego wydania, państwa członkowskie powinny wdrożyć w pełni zautomatyzowany system wydawania certyfikatów.

2.10. Aby skorzystać z procedur w zakresie ulg w podatku u źródła, które stanowią podstawę dyrektywy, inwestorzy będą musieli mieć możliwość współpracy z pośrednikami finansowymi certyfikowanymi do świadczenia tych usług. Istnieją dwie podstawy do zostania certyfikowanym pośrednikiem finansowym (CFI), a tym samym uzyskania dostępu do procedur dyrektywy: (i) obowiązkowo w przypadku dużych instytucji; (ii) dobrowolnie w przypadku wszystkich innych podmiotów.

2.11. Jeżeli chodzi o osoby zobowiązane do składania sprawozdań, obowiązki sprawozdawcze wynikają z rejestracji w jednym z rejestrów krajowych. Wszyscy CFI wpisani do co najmniej jednego rejestru krajowego podlegają obowiązkowi sprawozdawczemu wobec organu prowadzącego dany rejestr oraz, w stosownych przypadkach, podmiotu pobierającego podatek u źródła, niezależnie od ich państwa rezydencji podatkowej (w UE lub poza UE; czy też w państwie członkowskim z własnym rejestrem krajowym lub bez takiego rejestru).

2.12. Co się tyczy treści sprawozdań, dyrektywa określa wspólny zestaw elementów sprawozdawczych (załącznik II). Każdy CFI zgłasza tylko tę część transakcji, która jest dla niego widoczna, tj. od kogo otrzymuje dywidendę/odsetki i komu wypłaca dywidendę/odsetki. W ten sposób odbiorca pełnej sprawozdawczości – administracja podatkowa źródła lub wyznaczony w jej imieniu podmiot pobierający podatek u źródła – będzie posiadał wszystkie informacje potrzebne do odtworzenia łańcucha finansowego transakcji od inwestora do emitenta papierów wartościowych.

2.13. Informacje przekazywane administracji podatkowej umożliwią jej ustalenie tożsamości inwestora końcowego i jego potencjalnego uprawnienia do obniżonej stawki podatku u źródła. Ograniczone zostanie w ten sposób ryzyko podwójnych zwrotów oraz zwiększy się zdolność administracji podatkowych do identyfikowania i zwalczania innych nadużyć i oszustw.

2.14. Jeżeli chodzi o przebieg sprawozdawczości, będzie ona odbywać się za pośrednictwem znormalizowanego formatu XML, który zostanie określony w akcie wykonawczym Komisji. W akcie tym zostanie określony ustandaryzowany zautomatyzowany kanał przekazywania informacji przez podmioty gospodarcze odpowiedniej administracji podatkowej lub podmiotowi pobierającemu podatek u źródła działającemu w jej imieniu.

2.15. Termin przekazania informacji wynosi maksymalnie 25 dni od dnia ustalenia praw. Przekazanie informacji powinno nastąpić możliwie jak najszybciej po dniu ustalenia praw, chyba że zlecenie rozrachunku w odniesieniu do jakiegokolwiek części transakcji jest w dniu ustalenia praw w toku, w którym to przypadku przekazanie informacji dotyczących tej transakcji powinno nastąpić jak najszybciej po dokonaniu rozrachunku.

2.16. We wniosku przewidziano: (i) system ulg u źródła; oraz (ii) system szybkiego zwrotu. W ramach systemu ulg u źródła prawidłową kwotę podatku nalicza podmiot pobierający podatek u źródła w chwili wypłaty dywidendy/odsetek (art. 12). W ramach systemu szybkiego zwrotu podatek potrąca się według wyższej stawki stosowanej w państwie źródła, ale nadwyżkę podatku zwraca się następnie w ustalonych ramach czasowych wynoszących maksymalnie 25 dni od dnia złożenia wniosku lub od dnia wywiązania się z obowiązku sprawozdawczego, w zależności od tego, która z tych dat jest późniejsza.

2.17. W trosce o uproszczenie wprowadzono zasadę *de minimis*, jeśli chodzi o obowiązki sprawozdawcze oraz procedury należytej staranności. Ta zasada polega na niewymaganiu informacji na temat porozumień finansowych lub minimalnego okresu utrzymywania od inwestorów wypłacających dywidendy poniżej progu wynoszącego 1 000 EUR.

2.18. By zapewnić rozpatrywanie wniosków o zwrot podatku u źródła/ulgę w podatku u źródła w wyznaczonym terminie (maksymalnie 25 dni), państwa członkowskie będą zobowiązane do przekazywania Komisji rocznych sprawozdań statystycznych na temat tego, ile wniosków o zwrot nadmiernego podatku u źródła/ulgę w podatku u źródła zostało rozpatrzonych w wyznaczonym terminie, a ile po wyznaczonym terminie.

2.19. Wreszcie zgodnie z art. 17 „państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania”.

3. Uwagi ogólne i szczegółowe

3.1. EKES przyjmuje z zadowoleniem cel wniosku Komisji, którym jest unikanie podwójnego opodatkowania i nadmiernie skomplikowanych procedur stosowania obniżonych stawek. Te elementy szkodzą inwestorom posiadającym papiery wartościowe w kontekście transgranicznym. Szybsze i skuteczniejsze procedury dotyczące podatku u źródła będą wspierać inwestycje transgraniczne i pozwolą unikać obecnych niedociągnięć, co będzie w pełni korzystne z punktu widzenia unii rynków kapitałowych jako kluczowego elementu jednolitego rynku UE.

3.2. Komitet docenia również wysiłki Komisji mające na celu zapobieganie oszustwom i nadużyciom podatkowym lub przynajmniej ich ograniczenie. Doprowadzi to do sprawiedliwszego systemu podatkowego w państwach członkowskich oraz do poprawy poboru dochodów podatkowych przez państwa członkowskie. Dodatkowe dochody można by faktycznie przeznaczyć na wspieranie wzrostu gospodarczego i usług publicznych w państwach członkowskich oraz na przyczynianie się do dwójakiej transformacji – ekologicznej i cyfrowej, zgodnie z celami UE.

3.3. EKES z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie ogólnounijnego cyfrowego certyfikatu rezydencji podatkowej, który poprawi szybkość zwrotów, a tym samym przyniesie korzyści inwestorom posiadającym odpowiednie inwestycje. Proponuje, by wykorzystać cyfrowy certyfikat rezydencji podatkowej do uproszczenia dalszych elementów poza tymi, które zostały już uwzględnione we wniosku. Informacje zawarte w cyfrowym certyfikacie rezydencji podatkowej powinny być w razie potrzeby dostępne w wielu językach, co poprawi skuteczność zwrotów.

3.4. EKES zgadza się z Komisją, że utrzymujące się ryzyko oszustw lub nadużyć pochłania znaczne zasoby organów podatkowych. Te zasoby mogłyby zostać zainwestowane w realizację innych priorytetów – o ile wdrożony zostanie odpowiednio zdigitalizowany i skuteczny system umożliwiający szybkie zwroty w określonym terminie lub o ile od samego początku wprowadzony zostanie system ulg u źródła.

3.5. Komitet podziela pogląd Komisji, że jeżeli chodzi o kwestie związane z opodatkowaniem papierów wartościowych posiadanych w kontekście transgranicznym, europejska inicjatywa ustawodawcza jest lepszym krokiem niż pojedyncze działania państw członkowskich. Dyrektywa UE najlepiej zapewniłaby równe warunki działania zarówno inwestorom krajowym, jak i zagranicznym oraz pośrednikom krajowym i pośrednikom niebędącym rezydentami. Inicjatywy krajowe mogą rzeczywiście powodować rozbieżności i generować koszty przestrzegania przepisów, natomiast dyrektywa oparta na art. 115 TFUE, która ma na celu zbliżenie przepisów krajowych wpływających na funkcjonowanie jednolitego rynku, wydaje się bardziej odpowiednia do osiągnięcia celów Komisji.

3.6. EKES docenia ogólne poparcie państw członkowskich dla wniosku Komisji. Jednocześnie warto zauważyć, że niektóre państwa członkowskie, w których stawka krajowa dla inwestorów niebędących rezydentami jest niższa od stawki określonej w umowie dotyczącej opodatkowania lub taka sama jak ta stawka, mogą nie mieć lub nie potrzebować procedur zwrotu podatku. Natomiast państwa członkowskie, w których wewnętrzna stawka podatku u źródła jest wyższa niż określona w obowiązującej umowie dotyczącej opodatkowania, są z pewnością bardziej zainteresowane zwiększeniem przejrzystości i standaryzacją procedur.

3.7. W związku z tym Komitet zauważa, że wniosek Komisji przyniesie korzyści inwestorom z UE i spoza UE będącym rezydentami i posiadającym zróżnicowane portfele w całej UE, gdyż umożliwi im dostęp do obniżonych stawek, do których są uprawnieni w przypadku inwestycji transgranicznych, a tym samym zachęci do inwestycji transgranicznych. Zaleca się zatem szybkie zatwierdzenie wniosku w interesie jednolitego rynku.

3.8. EKES odnotowuje, że wniosek Komisji jest zgodny z wcześniejszym prawodawstwem, a w szczególności z dyrektywą w sprawie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania, dyrektywą w sprawie współpracy administracyjnej i dyrektywą w sprawie zwalczania nadużywania przedsiębiorstw fasadowych, w sprawie których EKES opublikował bardzo pozytywne opinie. Omawiana inicjatywa – zajmująca się nieuwzględnionymi wcześniej nadużyciami podatkowymi w odniesieniu do procedur dotyczących podatku u źródła – jest nie tylko spójna z obecnymi ramami prawnymi, ale również je uzupełnia.

3.9. Komitet docenia fakt, że wniosek Komisji uwzględnia zalecenia sformułowane przez ESMA w sprawozdaniu pt. „Final report on Cum/Ex, Cum/Cum and withholding tax reclaim schemes” [„Sprawozdanie końcowe w sprawie cum-ex, cum-cum oraz systemów zwrotu podatku u źródła”], w którym wezwano do podjęcia konkretnych działań w zakresie opodatkowania na poziomie UE, aby skutecznie zwalczać oszustwa i nadużycia.

3.10. EKES uważa, że konsultacje przeprowadzone przez Komisję, w których uczestniczyły liczne zainteresowane strony (1 682 odpowiedzi), sprawiły, że proces ten stał się bardziej przejrzysty i demokratyczny pomimo wysoce technicznego charakteru omawianej kwestii. Państwa członkowskie, inwestorzy, instytucje finansowe i organy podatkowe były należycie zaangażowane. Cały proces uwypuklił fakt, że istnieje szeroki konsensus co do problemów wynikających z poszczególnych procedur dotyczących podatku u źródła w państwach członkowskich oraz co do potrzeby podjęcia działań na poziomie UE w celu rozwiązania tej sytuacji charakteryzującej się rozdrobnieniem i brakiem efektywności.

3.11. EKES podkreśla, że zgodnie z oczekiwaniami Komisji wdrożenie wniosku ma przynieść znaczne oszczędności kosztów w porównaniu ze status quo. Zachęca Komisję do okresowego sprawdzania po wejściu w życie dyrektywy, czy takie oszczędności faktycznie osiągnięto. W odniesieniu do instytucji finansowych Komisja oczekuje wzrostu kosztów przestrzegania przepisów w perspektywie krótkoterminowej, ale te koszty powinny z czasem maleć, a w perspektywie długoterminowej mają pojawić się znaczne korzyści. EKES zaleca podjęcie ukierunkowanych wysiłków, by w początkowej fazie wdrażania nowych przepisów utrzymać koszty przestrzegania przepisów na jak najniższym poziomie.

3.12. EKES zgadza się z decyzją Komisji dotyczącą ustanowienia progu de minimis, który polegałby na niewymaganiu informacji na temat porozumień finansowych lub minimalnego okresu utrzymywania od inwestorów wypłacających dywidendy poniżej progu wynoszącego 1 000 EUR. Wydaje się, że ten wybór zapewnia równowagę między skutecznością nowych przepisów (z korzyścią dla rynku wewnętrznego i inwestorów) a potrzebą uproszczenia nadmiernie uciążliwych obowiązków w przypadku niewielkich ilości posiadanych papierów wartościowych.

3.13. Komitet odnotowuje, że określenie ewentualnych sankcji wobec pośredników finansowych (art. 17 wniosku) pozostawiono państwom członkowskim. Te kary powinny być skuteczne i odstrasżające, proporcjonalne i rozsądne, aby zapewnić równowagę między szybkim wdrożeniem nowego systemu a koniecznością dostosowania się pośredników finansowych do nowego podejścia regulacyjnego przyjętego przez Komisję.

3.14. EKES zaleca, by – w celu solidnego ustanowienia nowego systemu w rozsądnym terminie, zapewniającego rozpatrywanie wniosków o zwrot podatku u źródła/ulgę w podatku u źródła w wyznaczonym terminie 25 dni – prowadzić odpowiednio nasiloną współpracę między krajowymi organami podatkowymi oraz między organami krajowymi a Komisją Europejską, zwłaszcza w pierwszym okresie wdrażania.

3.15. EKES zwraca uwagę, że dane osobowe będą przetwarzane w celu sprawdzenia, czy do podatnika zastosowano właściwą stawkę podatku u źródła. Podkreśla potrzebę ograniczenia ilości danych osobowych, które mają być przetwarzane, oraz przekazywania tylko danych koniecznych do wykrycia niedostatecznego poziomu przekazywania, nieprzekazywania oraz oszustw lub nadużyć podatkowych. Jest to zgodne z wymogami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych i zasadą minimalizacji danych, wedle której dane osobowe muszą być „adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane”.

Bruksela, 13 grudnia 2023 r.

Oliver RÖPKE
Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego